

28 Νοεμβρίου 2013

Το λαδοφάναρο της κόλασης, διηγείται ο μακαριστός Γέρων Μάρκελλος Καρακαλληνός για τον μοναχό που συνάντησε τον πατέρα του στην κόλαση

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Μ.Μ.: Μια πνευματική ακτινογραφία, δηλαδή.

Γ.Μ.: Ναι. Βλέπεις και λες μα τόσα χρόνια εγώ καλόγηρος κι είμαι έτσι; Ναι, έτσι είσαι, παιδάκι μου. Αύτη είναι ή ψυχή σου. Αποκτάς πλέον το γνώθι σ' αυτόν. Λάσπη είσαι, τίποτε δεν είσαι. Το βλέπεις και αυτό σου φέρνει ταπεινώση, σου φέρνει δάκρυα, σου φέρνει μετάνοια ειλικρινή. Από εδώ αρχίζει το πραγματικό έργο της καθάρσεως του άνθρωπου. Από εδώ, από αυτό το σκότος- Ο άνθρωπος πού δεν έχει καθαρισθεί κατά το' Ευαγγέλιο και κατά τούς Πατέρας, είναι πνευματικός νεκρός- Είπε στον Χριστό ό νεανίσκος: Κύριε, «θέλω να γίνω μαθητής Σου. Θα πάω να θάψω τον πατέρα μου και μετά θα έλθω κοντά Σου. Ό Χριστός του απήντησε: Άφησε τούς νεκρούς. Θάψε τούς εαυτών νεκρούς κι έλα μαζί μου.

Κάθε άνθρωπος δηλαδή, πού είναι μακριά από τον θεόν, είναι πνευματικώς νεκρός. Στην παραβολή του ασώτου, ό πατέρας λέγει εις τον μεγαλύτερο υιό του: Δεν έπρεπε να χαρείς, πού ό αδελφός σου νεκρός ήταν και ανέστη; Απολωλός ην και ευρέθη; Ό άγιος Μακάριος ό Αιγύπτιος λέει σε μία πολύ ωραία ομιλία του. Όπως ένας νεκρός δεν έχει θέση πλέον μέσα σε μία πόλιν, αλλά τον παίρνουν και τον πάνε στο κοιμητήριο να τον θάψουν, έτσι και κάθε πνευματικώς νεκρός δεν έχει θέση σ' εκείνη την επουράνια πόλη, όπου οι άγιοι απόστολοι θα πάρουν όλες τις εκλεκτές ψυχές. Εκεί όπου θα συνέλθουν οι λυτρωμένοι και καθαρμένοι διά τον Κύριον εκείνη την επουράνια πόλη ό άνθρωπος ό μη καθάρó δεν έχει θέση. Ό Μέγας Βασίλειος ό όποιος είναι αυστηρός ασκητής αλλά συνάμα και στοργικός διότι θέλει να δώσει στην ψυχή μας την φωτεινότητα και την καθαρότητα, μας δίνει μία πολύ ωραία εικόνα -ή οποία υπάρχει τοιχογραφημένη στον νάρθηκα του καθολικού μας- ερμηνεύοντας τον 33ο ψαλμό του Δαυίδ.

Λέει ένα στίχος του ψαλμού αυτού: «Προσέλθετε προς αυτόν και φωτίσθητε και τα πρόσωπα υμών ου μη καταισχυνθεί». Όταν το φώς του Θεού πέσει πάνω μας και φωτισθούμε και δούμε το σκότος αυτό πού λέγαμε πριν, τότε ή ψυχή -λέει ό Μ. Βασίλειος- θα δει τα ίδια τα αμαρτήματα της με τον χρόνο με τον όποιο τα έπραξε, με το πρόσωπο με το όποιο τα έπραξε. Θα τα δει εντυπωμένα πάνω στον χιτώνα της με ανεξίτηλη βαφή. ώστε διαρκώς να τα θυμάται. Αυτή ή αισχύνη κατ' εμέ, λέει ό Μ. Βασίλειος, θα είναι ή μεγαλύτερη κόλαση. Ό δριμύς έλεγχος της συνειδήσεως θα είναι ή μεγαλύτερη κόλαση. Διότι θα τα βλέπεις και θα λες, πώς Θεέ μου κόλλησαν όλα αυτά πάνω μου; Γιατί, ό ανόητος, να μη προνοήσω; Γιατί να μη τα καθαρίσω, εν όσο ήμουν στην ζωή;

Ἡ κόλαση δηλαδή είναι το αντίθετο της καθαρότητας της ψυχής. Ὁ φωτεινός άνθρωπος, ὁ ενάρετος και καθαρός θα πάει προς το φῶς πού είναι ὁ Θεός, ενώ ὁ μη καθαρός θα πάει προς το σκότος. Λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς: Ὁ δαίμων σκότος είναι κι ἔτσι απεργάζεται αυτούς πού τον ακολουθούν. Πολλοί Πατέρες ἔχουν δει κολασμένο. Σήμερα. Σημερινοί πατέρες ἔχουν κατέλθει στον αδη...

Θα σας πω ἕνα περιστατικό: Ἦταν ἕνας δόκιμος μοναχός ὁ ὁποῖος -ὅπως ὅλοι οἱ νέοι στη αρχή- εἶχε δυσκολίες. Αποφάσισε λοιπόν -κρυφά ἀπό τον ηγούμενο και τούς ἄλλους πατέρας- να φύγει ἀπό το μοναστήρι Ἡ πρόνοια ὁμως του Θεοῦ πού δεν ἠθέλε να τον αφήσει να εμπλακεῖ ξανά με τον κόσμο και να χάσει την ψυχή του τον προλαμβάνει και τη νύκτα πριν την ημέρα πού θα σηκωνόταν ἀξημέρωτα να φύγει, του δείχνει ἕνα τρομερό ὄραμα: Βρέθηκε, λέει, εἰς την κόλαση κι ἐκεῖ ὁδηγός του ἦταν ἕνας ἄγγελος. Τον ὁδηγοῦσε ὁ ἄγγελος κι ἔβλεπε ὁ μοναχός τις διάφορες κολασμένες ψυχές κι ἐφριττε κι ἔτρεμε. Κάποια στιγμή φθάνουν σ' ἕνα σημεῖο ὅπου καθόταν ὁ πατέρας του Καλογήρου. Εἶχε πεθάνει και εἶχε κολασθεῖ.

- Πατέρα μου, λέει ὁ μοναχός, ἐδῶ ἦλθες;

- Ναι, παιδάκι μου. Πρόσεξε, πρόσεξε πολύ στην ζωή σου να μην ἔλθεις κι ἐσύ σ' αὐτόν τον τόπο τον ἀπαράκλητο πού εἶμαι ἐγώ.

Στο χέρι του ὁ πατέρας κρατοῦσε ἕνα λαδοφάναρο, σαν κι αὐτά πού ἔχουμε ἐδῶ στο μοναστήρι για να βαδίζουμε τις νύκτες στους διαδρόμους. Ὁ ἄγγελος πού μέχρις ἐκείνη την ὥρα ἀκουγε, πλησιάζει και πιάνει το λαδοφάναρο, με σκοπό να το πάρει

- Ὅχι, ἄγγελε μου, φώναξε ὁ πατέρας, μη μου το παίρνεις το φανάρι. Αὐτό το φως εἶναι ἡ παρηγοριά μου.

- Θα το πάρω, λέει ὁ ἄγγελος, δεν εἶναι δικό σου -πια αὐτό. Αὐτό το φανάρι ἦταν οἱ προσευχές του παιδιά σου πού ἔκανε κάθε βράδυ για σένα κι ἐφθάναν σαν φῶς ἐδῶ! Τώρα ὁμως θα φύγει ἀπό το μοναστήρι και θα το στερηθεῖς αὐτό το φῶς. Θα σου το πάρω.

Τραβούσε λοιπόν ὁ ἄγγελος να το πάρει, τραβούσε και ὁ πατέρας να το κρατήσει. Πάνω σ' αὐτή την ἀγωνία ξυπνάει το παλληκάρι. Πω-πω, λέει, ὁ ἀνόητος τί πήγα να κάνω!.. ἕνα κόμπο ἔκανα με το κομποσκοῖνι για τον πατέρα μου και αὐτός πήγαινε σαν φῶς ἐκεῖ στον ἄδη και τον παρηγοροῦσε. Πού να πάω να φύγω ὁ δόλιος; Δεν φεύγω με τίποτε! Το πρωί σαν ξημέρωσε, κτυπά την πόρτα του ηγουμένου και πέφτει στα πόδια του μπρούμυτα.

- Τί έπαθες, παιδάκι μου, του λέει ό Γέροντας. Γιατί κλαις; Τί σου συνέβη πρωί-πρωί;

- Αυτό κι αυτό, Γέροντα τού λέει και του διηγείται το δράμα. Τώρα κτύπησε με, διώξε με, ότι θέλεις κάνε με. Εγώ δεν φεύγω από το μοναστήρι, πάει και τελείωσε!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΛΟΓΟΣ ΑΘΩΝΟΣ. ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΕΛΙΝΟΣ ΤΟΜΟΣ 10

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr